

Sygn. akt II AKa 368/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2016r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA – Małgorzata Janicz (spr.)

Sędziowie SA - Dorota Tyrała SO (del.) – Tomasz Malinowski

Protokolant – sekr. sądowy Łukasz Jachowicz

przy udziale Prokuratora Hanny Gorajskiej-Majewskiej

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2016r.

sprawy A. R. (1) syna M. i K. z d. D., urodz. (...) w S. oskarżonego z art. 284§ 2k.k. w zw. z art. 294§ 1k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 30 czerwca 2016 r.

sygn. akt VIII K 247/15

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec A. R. (1);

2. zwalnia oskarżonego A. R. (1) od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

A. R. (1) stanął pod zarzutem dokonania czynu z art. 284§ 2 k.k. w zw. z art. 294§ 1 k.k. Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2016r Sąd Okręgowy w Warszawie uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, koszty postępowania przejął na rzecz Skarbu Państwa.

Apelację od wyroku wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...) S. A. Zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego i wyrokowi zarzucił obrazę prawa procesowego tj art. 7 k.p.k. oraz błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje: apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego okazała się niezasadna, przeto wniosek w niej zawarty nie mógł być uwzględniony.

Na wstępie zauważyć należy, iż wbrew twierdzeniom apelującego, Sąd Okręgowy w sposób niezwykle wnikliwy przeprowadził postępowanie dowodowe i ocenił zgromadzone dowody zgodnie z zasadami przyjętymi przez ustawodawcę w art. 7 k.p.k. Nie tylko nie ocenił dowodów w sposób całkowicie dowolny, jak wynikać by mogło z postawionych zarzutów, ale niewątpliwie przyjął na podstawie pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia i akt postępowania należy, iż ocena ta zgodna jest z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy

i doświadczenia życiowego. Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego ma charakter polemiczny i w żaden sposób przedstawiona w niej argumentacja nie mogła spowodować zamierzonego przez jej autora skutku.

Po powyższych uwagach, przejść należy do kwestii zasadniczych dla skarżonego orzeczenia. Mianowicie nie ulega wątpliwości, iż przewod sądowy pozwolił na ustalenie w pełni stanu faktycznego, a zgromadzone dowody, wbrew twierdzeniom apelującego nie pozwoliły na przypisanie oskarżonemu winy w zakresie stawianego w akcie oskarżenia zarzutu. Przypomnieć wobec tego należy, iż w dniu 2 kwietnia 2013r Grupa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w B. zwróciła się do (...) SA z siedzibą w W. o przyznanie pożyczki na zakup ładowarki teleskopowej W. (...) od dostawcy (...) Sp. j. W treści wniosku jako osobę do kontaktu wskazano oskarżonego, co wynikało jedynie z faktu, iż był on w Grupie (...) odpowiedzialny za dobór sprzętu magazynowo rolniczego, sama zaś spółka reprezentowana była przez A. Z. i A. B. (1). Do reprezentacji Spółki upoważnieni byli Prezes Zarządu samodzielnie lub dwóch Członków Zarządu łącznie, oskarżony w dacie czynu, żadnej z tych funkcji nie pełnił. Do zawarcia przedmiotowej umowy Leasingu Operacyjnego doszło w dniu 5 listopada 2013r, Grupę (...) reprezentował Prezes A. B. (2), (...) pełnomocnik P. Ł.. W okresie objętym zarzutem oskarżony był jednym z siedmiu wspólników Spółki (posiadał 20 udziałów o wartości 1000 zł). Osobą upoważnioną do odbioru sprzętu był nie oskarżony ale A. B. (2). Po zakupie ładowarka przechowywana była w kompleksie magazynów znajdujących się na terenie gospodarstwa rolnego położonego w Ć. (...), które to gospodarstwo było własnością oskarżonego oraz jego małżonki . Po dniu 9 maja 2014r Grupa (...) zaprzestała płacenia rat leasingowych. Ustalono także, iż w związku z bezskutecznym upływem terminu płatności zaległych rat, oświadczeniem z dnia 12 września 2014r, (...) SA wypowiedziała przedterminowo umowę leasingu zawartą z Grupą (...), zwracając się także o zwrot przedmiotu leasingu, kierując korespondencję na adres oskarżonego będący jednocześnie adresem siedziby Spółki (...). Także dalsze ustalenia przeczą postawionej przez oskarżyciela posiłkowego w apelacji tezie, iż to oskarżony, z uwagi na powyższe fakty (współwłasność gospodarstwa rolnego i magazynów wynajmowanych Spółce, jak i posiadanie udziałów w spółce (...), czy wreszcie kierowanie korespondencji na adres oskarżonego) dokonał przywłaszczenia przedmiotu leasingu. Przypomnieć wobec tego należy, iż zarówno w doktrynie jak i orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że przywłaszczenie może być popełnione tylko umyślnie, a przy tym ma charakter przestępstwa kierunkowego, znamiennego celem, którego treścią jest włączenie rzeczy lub prawa majątkowego do swojego majątku .W orzecznictwie cel ten jest również określany jako animus rem sibi habendi, czyli wola zachowania rzeczy dla siebie. Dlatego przywłaszczenie może być popełnione tylko z zamiarem bezpośrednim. Sprzeniewierzenie zaś jest typem kwalifikowanym przywłaszczenia i polega na przywłaszczeniu rzeczy ruchomej, która została wcześniej sprawcy powierzona przez uprawnionego na mocy np. umowy najmu, użyczenia, przechowania. Powierzenie to przeniesienie władztwa nad rzeczą na inną niż właściciel osobę, powiązane z ustaleniem określonego postępowania z rzeczą przez osobę ją uzyskującą i połączone z zastrzeżeniem konieczności jej zwrotu w przyszłości. Tymczasem dowody zgromadzone w sprawie, a podkreślić należy, iż materiał dowodowy , którym Sąd dysponował jest szerszy niż ten na podstawie którego sformułowano zarzuty aktu oskarżenia (świadkowie A. B. (2) i A. Z., protokół przeszukania pomieszczeń) nie pozwalają skutecznie bronić tezy, iż to oskarżony działając z zamiarem bezpośrednim kierunkowym przywłaszczył sobie powierzone mienie. A. R. (1) nie był uprawniony i w żaden sposób umocowany do podejmowania negocjacji lub podpisywania umów ani żadnych innych dokumentów w imieniu Spółki (...), w szczególności nie podpisał umowy leasingu, brak jest dowodów na to, iż to oskarżony odbierał przedmiotową ładowarkę , ani , że zapoznawał się z przekazywaną organom Spółki korespondencją dotyczącą umowy leasingu, w szczególności wezwaniem do zwrotu jej przedmiotu. Sąd Okręgowy ustalił również, także na podstawie wyjaśnień samego oskarżonego, krąg osób które miały dostęp do ładowarki i kto faktycznie nią dysponował i miał klucze do garażu w Ć.. Żadną z tych osób nie był A. R. (1). Udostępniając magazyny Spółce (...) oskarżony realizował wyłącznie zadania powierzone przez Zarząd Spółki, po uzyskaniu kluczy do magazynów niezwłocznie wydał policji przedmiotową ładowarkę. Na koniec za Sądem Okręgowym powtórzyć należy, iż zapewne przedmiot leasingu byłby zwrócony wcześniej, gdyby podjęto skuteczne czynności windykacyjne. Raz jeszcze przypomnieć należy, iż strona podmiotowa przestępstwa z art. 284§ 2 k.k. ma charakter umyślny i kierunkowy, a sprawca musi działać w ściśle określonym celu, jakim jest przywłaszczenie powierzonej mu rzeczy. Zgromadzone w sprawie dowody, w sposób prawidłowo ocenione przez Sąd meriti, nie potwierdziły zarzutów stawianych oskarżonemu. W szczególności za winą oskarżonego nie może przemawiać domniemanie, że skoro nie udało się ustalić osoby , która faktycznie ładowarkę przejęła to jest nią zapewne oskarżony, dowolny jest także wniosek , że skoro ładowarka znajdowała się w magazynach

będących częścią gospodarstwa rolnego którego współwłaścicielem był oskarżony, to wobec tego nastąpiło włączenie przedmiotu leasingu do majątku A. R.. Udowodniony został przecież fakt, iż oskarżony nie miał klucza do magazynu, a sprzętem dysponowała wobec tego faktycznie M. Z. oraz A. B. (3). Brak jest także jakichkolwiek dowodów, iż informacje dotyczące żądania zwrotu ładowarki faktycznie dotarły do oskarżonego. Także i w tym zakresie apelujący posługuje się jedynie domniemaniem. Wreszcie na winę oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu nie może w żadnym razie wskazywać skorzystanie przez niego w pewnym zakresie z prawa do odmowy składania wyjaśnień, ani fakt uprzedniej jego karalności (vide argumenty zawarte w uzasadnieniu apelacji).

Biorąc powyższe pod uwagę podkreślić należy, iż prawidłowo przeprowadzone postępowanie oraz ocena dowodów, zarówno osobno jak i w powiązaniu ze sobą nie dostarczyły jednoznacznych i kategorycznych argumentów na poparcie tezy aktu oskarżenia, zaś zarzuty i argumentacja apelującego nie podważyły skutecznie owych ustaleń Sądu Okręgowego, które Sąd Apelacyjny w całości podziela. Wobec powyższego Wyrok Sądu Okręgowego należało utrzymać w mocy.